

HANGİSİ RÜYA OLMALIDIR?

Tek kadim dostu olan bilgisayarını kapatıp yattı Ali. Yine tavana bakıp derin bir “aaah” çekip geçmişi düşündü. Dört yıl önceki günlerini düşündü. Zıpkın gibi delikanlıydı. Herkes tarafından sevilen saygı duyulan, toplum içinde bir yeri olan delikanlıydı. Bir sevgilisi vardı, birde onunla ilgili evlilik planları. Çok sevdiği birde işi vardı. Bir çok arkadaşları vardı, arkasını dayayacağı sapasağlam arkadaşlar. Başına birşey gelse ilk önce onlar koşarlar diye düşündüğü arkadaşları. Bir arabası vardı, birde evlendiğinde ev almak için gireceği kredi taksiti hayalleri. Herşey sıradan, sade,sakin ve olağandı ama çokta güzeldi.

Bir gün izin aldı şantiyeden eve geldi.Gelirken sevgilisine evlenme teklif etmeyi koydu aklına ve bir yüzük aldı. Evdekilerle sohbet ederken komşu geldi yardım istedi . Ali kıramadı komşusunu. Zaten hayır diyemezdi ki hiç bir zaman . Öyle öğrenmişlerdi babadan. Yardım isteyene hayır denmezdi. Komşuya yardım ederken kaza geçirip engelli kalmıştı Ali. O günler geldi tekrar aklına ve ufak bi gülümsedi içten içe. “İşte ozaman hayatımın dönüm noktası olmuştu” dedi kısık sesle.

İki ay sonra kız arkadaşı terk etti onu hastane odasında yatarken Ali’ye gelen bir cep telefonu mesajıyla. Kız arkadaşına yüzük aldığı gün engelli kalmıştı ve iki ay sonra terk edilmişti bir hastane odasında. Sonra birer birer arkadaşları kayboldu Ali’nin . Bir kaç sağlam dostan başka kimse kalmamıştı yanında arkadaş olarak. Dün sırtını dayayabileceğim sıkı dostlar dedikleri hep terk etmişti . Hiç ziyaretine gelmeyenler bile olmuştu. Mesela yardım ederken kaza yaptığı komşusu gibi. Yanında bir kaç sağlam dost ve aileden başka kimse kalmamıştı. Dostları evli ve kendi işinde olduğundan çok göremiyordu , kardeşleride aynı şekilde. Yanında bir tek yaşlı annesi, ihtiyar babası vardı. En samimi dostu dört duvarı ve bilgisayarını olmuştu artık. İş yeri bizimle sahada çalışma imkanınız olmadığından sizi işten çıkarmak zorundayız diye işten çıkarmıştı.

Bir iç çekti en derinden Ali, yastığına sınıksı sarıldı. Başka sarılacak kim vardı ki zaten. Gözleri kapadı , uyudu.

Sabah bir çocuk sesiyle uyandı, gözlerini açtı . Gene vakitsiz bi komşu gelmiştir diye düşündü. Doğruldu etrafına baktı , oda çok farklı görünüyordu. Bilgisayarı yoktu yanında, çok güzel bi sandalyesi vardı. Mavi kapaklarla aldığı ucuz sandalye gitmişti. Annem istediğim sandalyeyi almış, yanıma koymuş, uyandırmadan odayı toplamış diye düşündü. Sonra sandalyesine oturdu kapıyı açtı harika bir kahvaltı kokusu almıştı evin içini. Yandaki odaya baktı çocuk odası olarak düzenlenmişti. Sonra mutfığa girince gözlerine inanamadı . Kendini çimdikledi, acıdı. Gözlerini ovaladı, su içti ama işte karşısında duruyordu. Kız arkadaşı karşısında duruyor kahvaltı hazırlıyordu. Sanki dili tutuldu Ali’ nin . Karısı hafif bir gülümsemeye gene hiçbir şey hatırlamıyorsun değilmi aşkım dedi ve buzdolabının üzerindeki resimleri gösterdi. Kız arkadaşı ve kendisinin evlilik resimleri vardı. Bide bir bebeğin bir sürü resmi. Gördüklerinden hiçbirşey anlamıyordu . Sevgilisi kazadan iki ay sonra evlendiklerini ,bir yıl sonra çocukları olduğunu, ikisininde aynı iş yerinde çalıştıklarını söyledi ve bir sürü daha şey anlattı. Hayatı boyunca hayal ettiği şeyi, kaza yaptıktan sonra olduğunu tek tek anlattı karısı. Özet geçti geçen dört yılı. Bazen kazanın etkisi olarak uykuda herşeyi unuttuğunu anlattı ona. Ali kendisine geldiğinde içerdeki bebeğin yanına gidip doyasıya kadar öptü, sevdi.

Karısının yaptığı harika kahvaltıyı yiyip işe gitmek için hazırlandılar. Dışarı çıktıklarında çok güzel bir araba gördü. Karısı anahtarı uzatıp “sen mi kullanırsın, yoksa benmi kullanayım” dedi. Ali ne diyeceğini şaşırıldı sen kullan dedi karısına. Evden buraya kadar aynı yürüyormuş gibi geldi.

Kaldırım yoktu, mazgal yoktu, engelli rampası yoktu hiçbir yerde ama hiçbir zorlukta çekmiyordu sandalyesinde. Arabaya bindiler , direksiyona karısı geçti . Arabaya bakınca kendisininde çok kolay kullanabileceği biçimde yapılmıştı. Benim bir eşim, bir işim, bir oğlum, birde arabam var diye geçirdi içinden. Şaşkınlıktan bitap düşmüştü. Karısına dönüp “ bizim mi aşkım ?” diye sordu. Karısı gülerek “krediyle aldık aşkım, kredi ödüyoruz” dedi. Hayalleri gerçekleşmişti Ali'nin yada şuan hayallerinin içinde yaşıyordu. Yolda durup çocuğu annesine bıraktı karısı ve arabaya bindi.

İşyerine geldiklerine gözlerine bi daha inanamadı, ağzı açık kaldı. Kaza yaptığı sırada çalıştığı şantiyenin şirket binasıydı. Kendisini bizimle çalışma imkanın yok diye işten çıkarıldığı şirket ti. Karısı; “Sen hastaneden çıktıktan sonra, şirket seni şantiyeden alıp şirket binasına tekniker olarak transfer etti”. dedi . Otoparka girdiklerinde engelliler için ayrılan yerlere kimse arabasını çekmememiş, herkes birbirinin hakkına saygı göstermişti. Arabadan inince tekerlekli sandalyesiyle kolayca şirket binasına girmişti. Çünkü ortalıkta kaldırım, mazgal yada engelli rampası gibi engeller yoktu. İkinci kata çıktılar. Engelli merdiveni, engelli asansörü gibi ayrımcılık yapılmamıştı. Herkes aynı asansörlerden inip çıkıyor. Ayrımcılığın herhangi biri yapılmıyordu şirkette. Pozitif ayrımcılık denilerek engelliler küçük düşürülmüyor, öteleştirilmiyordu. Üst kata çıktıklarında sadece kendisi değil, bir çok daha engelli çalışanın olduğunu gördü. Herşey normal, herkes sağlıklıydı sanki. İnsanların birbirilerine tavır ve davranışları gayet normaldi. Kimse kimseye engelinden dolayı farklı davranmıyordu. Gelen selam veriyor sanki hiçbişey yokmuş gibi hareket ediyordu. Bu işe şaşkınlıkla bakıyordu.

Öğle arasında yemek için kafeye gitmeyi önerdi karısı. Çıktılar işyerinden kafeye gitmek için yürüyorlardı. Ali herşeye öle şaşırıyordu ki karısı kızmaya başlamıştı artık. Sokaklarda kaldırım yoktu, arabalar yayalar için ayrılan yerlere park etmiyordu, yaya yollarında elektrik direkleri veya çöp konteynerleri yoktu. İş yerleri , dükkanlar yada marketler bir basamak yukarıda değildi. Kolayca girip çıkılabilir şekildeydi. Esnaflar sokaklara teşhir standları, buzdolabları yada çöp kutuları koymamışlardı. Engelli rampaları, su olukları veya mazgal çileside yoktu. Sanki hayal üstü bir şehir planlanmış ve engelli şehri oluşturulmuştu. İnsanlar sokaklara tükürmüyor, sakız yada çöp atmıyordu. Eğer görürlerse hemen kaldırıp çöpe atıyorlardı.

Kafeye gelince dışarı konulan masalarda oturdular. Engellisi yada sağlamı herkes içiçeydi. Kimse farklı değildi, farklıda davranmıyordu. Engelliler için farklı bir yerde ayrılmamıştı. Herkes heryerde aynıydı . hatta engelli diye bir kavramı sadece Ali biliyor gibiydi. Kafenin garsonu geldi Ali abi gene aynısındanmı diye sordu. Ali baktı garsonda kendi gibi engellydi ama bu onu hiç engellemiyor gibi görünüyordu. Az sonra başkalarında geldi kafeye onlardanda engelliler vardı ama hiç orali değillerdi.

Yemeği bitirdikten sora karısı sahilde dolaşmayı teklif etti. Ali önce tuvalete gitmek istedi ve karısı tarif etti ama Ali yalnız mı gidecekti. Bütün cesaretini toplayarak gitti. Kaldırım yoktu zaten, tuvaletin girişinde basamak yada eşikte yoktu kolayca içeri girdi. İçeri girince, değişik geldi. Beklediği gibi değildi, şaşırtıcıydı. Çünkü engelli tuvaleti yoktu. Aslında hiçbir ayırım yapılmamıştı gene. Tuvaletler engellilerinde kullanabileceği şekilde tasarlanmıştı. Sağlam kişilerde, engelli kişilerde çok rahatça kullanabiliyorlardı tuvaletleri. Lavabolar da ortak kullanım için düzenlenmişti. Herşey düşünülerek yapıldığı belliydi. Gelişi güzel konulmamıştı hiçbirşey.

Az sonra karısıyla deniz kenarına gittiler. Yolda karşıdan karşıya geçmek için hiç zahmet çekmediler. Üst geçit yada yaya geçidi yoktu. Yol yaya geçidine geldiğinde araçlar alt geçitten

devam ediyor, yayalar hiç yolunu bozmuyordu. Geçiş öncelik arabaların değil, insanlarını yani. Sahil kenarında yürürlerken insanlara bakıyordu . Kendisi gibi tekerlekli sandalyede , yada başka şekillerde engelliler olduğunu gördü. Yanlarında sevgilileri olanlar vardı. Yada tekerlekli sandalyede oturarak balık tutanlar, top oynayanlar eğlenenler vardı. Resmen engelsiz bir şehirdi burası. Engelli bir kişi tek başına, kolayca yaşayabileceği bir şehirdi burası. Biraz dolaştıktan sonra işyerine döndüler. İlginç olan yardımsız bir adım gideceğini bile düşenemeyen Ali, bugün hiç kimseden , hiç bir şekilde yardım almamıştı. Hiç kimsede yardım ediyorum diye daha çok işkence etmemişti.

Akşam işten çıkıp eve giderken kayınvalidesinden çocuğu aldılar. Bu sefer arabayı Ali kullandı. Araba çok kullanışlı, çok rahattı. Özel olarak dizayn edilmemiş , aracın imalatı böyleydi zaten. Engellilerinde , sağlıklı kişilerinde kullanabileceği şekilde üretilmişti. Aslında engelli-sağlıklı ayırımını sadece Ali yapıyor gibiydi. Başka hiç kimsenin böyle bi ayırımın farkında bile olmadığı gözüküyordu. Eve giderken markete uğradılar. Markete giriş çıkışta gayet normal ve kolay olmuştu. Karşısına herhangi bir engel çıkmamıştı. Artık alışmaya başlamış, sabah olduğu kadar şaşırıyordu. Eve varınca arabayı otoparka kolayca çekti çünkü kimse ona ait yere araç park etmemişti. Karısı çocuğu alıp hemen eve gitti. Arabayı park etti ama bagajdakileri nasıl alıcaktı. Ondan önce arabadan sandalyesine nasıl geçecekti. Karısına seslendi, O' da kumandayı kullan dedi. Direksiyonun üzerindeki kumndaya benzeyen şeyin açma tuşuna bastı. Ardından başlat tuşuna bastı. Bagajın kapısı açıldı, içinde otomatik olarak akülü sandalyesi çıktı. Arabanın yanına geldi durdu. İşte bu gerçekten inanılmaz olmuştu. Gözlerine inanamıyordu. Kontakı kapatıp, arabadan sandalyesine geçti. Bagajdan eşyaları alıp kontak anahtarı üzerindeki düğmeye basıp arabanın bütün kapıları kapatıp , kilitledi. Bu süper olmuştu. Ozaman aklına şu slogan gelmişti. “ Yeterki siz engel olmayın. “

Akşam yemeğinden sonra oğlunu aldı kucağına Ali . Kokusunu çekti önce , sonra doyasıya öptü öptü. Karısı bulaşıkları yıkarken oda oğluyla oynuyordu. Hayallerindeki herşey gerçek olmuştu. Sevdiği kadınla evlenmiş, çocuğu olmuş ve mutlu bir yuvası vardı. Bir işi, bir arabası, birde evi vardı . Dünyada benden mutlu bir insan var mı diye düşündü. Herşey mükemmeldi, muhteşemdi. Az sonra karısı çay getirdi. Beraberce sohbet edip , çaylarını içtiler. Oğlu önünde oynuyor , şen gülcükler atıyordu. Aile saadeti böyle bişe olmalıydı.

Biraz sohbet etmek ettikten sonra yatak odasına geçti Ali. Yatağa oturdu, tekerlekli sandalyesini çekti. Eşofmanlarını hiç üzerinden çıkarmadığını hayal ederdi ama şimdi sadece uyumak için giyiyordu. Karısı oğlunu yatırmaya gitmişti. Sirtüstü yatağa uzanıp yaşadığı bugünü düşündü. Ne muhteşem bir gündü. Eğer bu hayalse hiç bitmesin istiyodu. Bitsede bile böyle birgün yaşamının mutluluğu bir ömür boyu yeterdi artık. Ali karısına sarılıp kokusunu çekti içine ve uyudu.

Sabah yastığa sarılmış şekilde uyandı, doğrudu. Kadim dost bilgisayar ayak ucunda duruyordu gene . Odanın içinde günlerdir havalandırılmadığından koku oluşmuştu. Sandalyesini çekti yanına. Mavi kapakla dernekten aldığı sandalye. Mutfağa gitti , annesini gördü. Mutlu mutlu sırtarak annesini öptü, “günaydın anne” dedi . “dün gece çok güzel bir rüya gördüm . bu gün dışarı çıkıcam” dedi. Kahvaltıdan sonra üzerini değiştirdi. Dairesinin kapısından dışarı çıktı. Evi giriş katında olmasına rağmen apartmanın içinde basamak vardı. Yaşlı annesi yardım ederek basamağı geçti. Apartmanın kapısından çıkınca karşına kaldırım çıktı. Bir ucu kapalı , diğer ucunda

uyduruktan bir rampa vardı ama kullanılamıyordu. Kaldırımından inemiyor çünkü mazgal ve yağmur oluğu vardı. O'da üzülerek, isyan ederek geri döndü, eşofmanlarını giydi, Karanlık odasına tek kadim dostuna döndü.....

Fikri çakır

